

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **Richard Pauer-3P**, s miestom podnikania Levočská 4, Košice, IČO: 32 530 943, zastúpený JUDr. Richardom Kovalčíkom, advokátom so sídlom Rázusova 1, Košice, proti žalovanému: **Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave**, Prievozská 32, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SK/1401/99/2009 zo dňa 8.6.2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/13890/2010 - 72 zo dňa 1. júna 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/13890/2010 - 72 zo dňa 1. júna 2011, **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovaného č. SK/1401/99/2009 zo dňa 8.6.2010 ako i rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Žiline pre Žilinský kraj č. K/0434/05/2009 zo dňa 28.10.2009 **z r u š u j e** a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 592,40 € v lehote 3 dní na účet právneho zástupcu žalobcu JUDr. Richarda Kovalčíka, advokáta so sídlom v Košiciach.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia, ktorým žalovaný v odvolacom konaní potvrdil rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Žiline pre Žilinský kraj č. K/0434/05/2009 zo dňa 28.10.2009, ktorým bola žalobcovi podľa § 9 ods. 1 písm. a) zákona č. 128/2002 Z. z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 128/2002 Z. z.“) uložená pokuta vo výške 230 € za nesplnenie záväzného pokynu uloženého podľa § 6 ods. 1 písm. d) tohto zákona v nadväznosti na ust. § 59 ods. 2 Správneho poriadku, keď žalobca nesplnil opatrenie uložené mu dňa 12.6.2009 pri kontrolnom nákupe vykonanom pracovníkmi SOI v Žiline v prevádzkarni žalobcu 3P- predaj šperkov v C. S., keď zakúpený výrobok neobsahoval názov zakúpeného tovaru. Krajský súd takto rozhodol, keď sa stotožnil so žalovaným, že zistený nedostatok nebol odstránený ani pri opakovanej kontrole a poukázal na to, že názvoslovie tovaru na pokladničnom doklade má svoj opodstatnený význam v priebehu reklamačného konania a zákonnú úpravu – uvádzania názvu na doklade pri kúpe nie je možné obísť, pretože tento doklad deklaruje predmet kúpy. Predmetom kúpy nie je číslo výrobku, ale v danom prípade druh vybraného šperku, teda môže ísť o prsteň, náramok a iné.

Proti rozsudku krajského súdu podal odvolanie žalobca a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil a rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a zaviazal žalovaného k náhrade trov konania. Poukázal na znenie ust. § 6 ods. 1 písm. d) a ods. 2 zák. č. 128/2002 Z. z. a že z ich citácie vyplýva, že inšpektor SOI je oprávnený uložiť opatrenie záväzným pokynom výlučne len kontrolovanej osobe, pričom druh opatrenia je jej povinný oznámiť ústne, o čom vyhotoví písomný záznam. V zmysle ust. § 4

ods. 2 tohto zákona sa za kontrolovanú osobu považuje výlučne len fyzická osoba alebo právnická osoba predávajúca alebo dodávajúca výrobky na vnútorný trh alebo poskytujúca služby a takúto osobu je nutné odlišovať od iných subjektov, ako napr. zamestnancov kontrolovanej osoby alebo osôb, ktoré v mene kontrolovanej osoby konajú. Ďalej poukázal na ust. § 5 ods. 5 písm. b) tohto zákona v súvislosti s oprávnením inšpektora overovať si totožnosť príslušných osôb pri kontrole. Podľa žalobcu ust. § 16 zák. č. 513/1991 Zb., na ktoré poukazuje krajský súd, nie je v danom prípade možné aplikovať a že z dikcie tohto ustanovenia je zrejmé, že na to, aby podnikateľ bol zaviazaný aj za konanie inej osoby v jeho prevádzkarni, musí byť splnená obligatórna podmienka spočívajúca v tom, že tretia osoba nemohla vedieť, že osoba v prevádzkarni nie je na predmetné konanie oprávnená. Inšpektor musel disponovať vedomosťou, že zamestnankyňa žalobcu nie je kontrolovaná osoba, a teda jej ani nemôže adresovať záväzný pokyn vykonať opatrenia na odstránenie nedostatkov zistených pri kontrole. Taktiež skutočnosť, že vykonanie kontroly a následné oboznámenie zamestnankyne žalobcu s údajnými nedostatkami, ktoré inšpektor zistil počas kontroly, ešte nemá za následok, že žalobca o kontrole a údajných nedostatkoch musel aj vedieť. Preto skutočnosť, či o vykonanej kontrole a údajne zistených nedostatkoch predavačka informovala žalobcu, je irelevantná, pretože zo zákona vyplýva povinnosť inšpektora adresovať záväzný pokyn výlučne kontrolovanej osobe bez možnosti výnimky a skutočnosť, kto je kontrolovanou osobou, si má možnosť inšpektor overiť v zmysle § 5 ods. 5 písm. b) zák. č. 128/2002 Z. z. Podľa žalobcu nakoľko mu inšpektor ako kontrolovanej osobe osobne neadresoval záväzný pokyn, ale len jeho zamestnankyni, neexistuje tu žiaden zákonný predpoklad pre uloženie pokuty v dôsledku nerešpektovania záväzného pokynu odstrániť údajné nedostatky zistené pri kontrole. Žalobca taktiež poukázal na ust. § 15 ods. 1 Obchodného zákonníka a že krajský súd nesprávne aplikoval toto ustanovenie na daný prípad a s poukazom na § 6 ods. 1 písm. d) a § 6 ods. 2 zák. č. 128/2002 Z. z. nemôže postačovať adresovať záväzný pokyn zamestnancovi kontrolovanej osoby, ale výlučne kontrolovanej osobe. Ďalej žalobca poukázal na to, že záväzný pokyn mu nebol priamo nikdy doručený a bolo mu dňa 23.11.2009 doručené výlučne prvostupňové rozhodnutie o uložení pokuty. Doručenie kópie inšpekčného záznamu z druhej kontroly zo dňa 9.7.2009, nemožno stotožniť s opatrením oznámeným ústne kontrolovanej osobe a ani toto oznámenie nahradiť a Inšpektorát nepostupoval rovnakým spôsobom aj v prípade záznamu o ním tvrdenej kontrole, ktorá sa mala uskutočniť dňa 12.6.2009, kedy predavačka tak isto odmietla záznam podpísať

a uspokojil sa s údajným ničím nepreukázaným ponechaním tohto záznamu v počte 1 kus na kontrolovanej prevádzke. Krajský súd sa taktiež dôsledne nevysporiadal ani so skutočnosťou týkajúcou sa označenia výrobku na doklade o kúpe výrobku a poukázal na ust. § 16 ods. 1 písm. d) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, z ktorého vyplýva, že doklad o kúpe výrobku alebo o poskytnutí služby musí okrem iného obsahovať názov výrobku. Toto ustanovenie podľa žalobcu nešpecifikuje, o aký druh názvu by malo ísť resp. aký druh názvu je neprípustný a teda nie je jednoznačne zrejmé, či výrobok musí mať výlučne menný názov alebo číselný názov, prípadne kombináciu týchto dvoch druhov názvov. Podľa ust. § 16 ods. 1 písm. d) zákona o ochrane spotrebiteľa požiadavka zákonodarcu spočíva výlučne v tom, aby bol výrobok jednoznačne identifikovateľný, čím by v prípade predaja alebo reklamačného konania nemohlo dôjsť k zámene výrobku. V prípade názvu výrobku P 0842, ide o označenie pozostávajúce z kombinácie menného a číselného názvu, a to z písmena „P“, ktoré je nutné považovať za skratku slova „prívesok“ a číselného názvu „0842“. Takýto názov je ešte doplnený o špecifikáciu druhu výrobku „strieborný tovar zákonnej rýdzosti“. Názov „P 0842“ nachádzajúci sa na dokladoch o kúpe je zhodný s názvom výrobku uvedeným na štítku pripevnenom k výrobku a zároveň je pod týmto názvom evidovaný aj v skladovom systéme. Poukázal tiež na to, že má na prevádzke viac ako 200 druhov príveskov a že názov výrobku pozostávajúci z menného a číselného označenia, doplnený o špecifikáciu výrobku je tým najzrozumiteľnejším, najpresnejším a dostačujúcim označením pre riadnu identifikáciu výrobku. Preto je žalobca názoru, že splnil zákonom požadované náležitosti dokladu o kúpe výrobku. Vytýkal, že krajský súd sa nezaoberal výškou uloženej pokuty, len konštatoval, že výšku pokuty považuje za odôvodnenú a že je len na úvahe žalovaného akú vysokú pokutu uloží. Podľa žalobcu je výška pokuty neprimerane vysoká a bola uložená v rozpore s pokutami ukladanými v obdobných prípadoch a krajský súd sa nevysporiadal s námietkami žalobcu ohľadne uloženej pokuty a jej výšky. Taktiež krajský súd sa podľa žalobcu v konaní nezaoberal jeho tvrdeniami a dôkazmi prezentovanými v žalobe a jeho rozhodnutie s poukazom na ust. § 157 ods. 2 O.s.p. považuje za nepreskúmateľné.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril a žiadal, aby Najvyšší súd SR napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil. Postih žalobcu považuje žalovaný za spoľahlivo zistený a preukázaný. Inšpektori SOI počas kontroly dňa 12.6.2009 spoľahlivo identifikovali

kontrolovanú osobu ako podnikateľa Richarda Pauera-3P, Levočská 4, Košice, IČO: 32 530 943, ako aj osobu prítomnú pri kontrole zo strany kontrolovanej osoby ako predavačku pani D. P. a poukázal na okolnosti kontrolného nákupu pri zakúpení prívesku P 0842 v cene 11,12 €. Tvrdenie žalobcu, že mu ako kontrolovanej osobe nikdy nebol inšpektormi SOI uložený záväzný pokyn, preto podľa názoru žalovaného nemá oporu v podkladoch rozhodnutia. Inšpektorát SOI vzhľadom k tomu, že sa jednalo o nedostatok malého rozsahu, nepristúpil k uloženiu postihu, avšak rozhodol o preverení plnenia uloženého záväzného pokynu a pri následnej kontrole SOI dňa 9.7.2009 bolo zistené nesplnenie záväzného pokynu uloženého pri kontrole dňa 12.6.2009. Hoci v prípade oboch inšpekčných záznamov došlo k odmietnutiu ich podpísania oprávnenou osobou prítomnou pri kontrole za kontrolovanú osobu, nemá táto skutočnosť vplyv na záver kontroly a tiež zistené nedostatky zapísané v inšpekčných záznamoch. Vždy jedno vyhotovenie inšpekčného záznamu bolo ponechané na prevádzke žalobcu a bolo v možnostiach žalobcu, aby si zabezpečil systematické získavanie aktuálnych informácií o dianí na svojich prevádzkach. Taktiež nie je pravdivé tvrdenie žalobcu, že by sa žalovaný odchyľil od svojej rozhodovacej praxe v obdobných prípadoch a poukázal na svoju internetovú stránku, kde je možné vidieť obdobné prípady a v rámci rozhodovacej praxe bolo ustálené, že neurčité označenie druhu výrobku na doklade o kúpe je nedostačujúce. V prípade žalobcu došlo k uvedeniu kódu, čo pre samotného spotrebiteľa nemá žiadnu vypovedaciu hodnotu. Na doklade o kúpe by bolo dostačujúce uvedenie „prívesok P 0842“. Súčasťou inšpekčných záznamov sú aj doklady o kúpe zo dňa 12.6.2009 a 9.7.2009, ktoré neobsahovali názov odpredaného výrobku. Žalobcovi bola daná možnosť zistený nedostatok odstrániť bez ďalšieho postihu, čo však nevyužil a preto správny orgán rozhodol o uložení postihu v relatívne nízkej výške.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 212 ods. 1 O.s.p., prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 a § 250ja ods. 2 O.s.p., a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné a preto rozsudok krajského súdu zmenil a rozhodnutia Slovenskej obchodnej inšpekcie vydané v inštančnom postupe zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk s tým,

že rozsudok verejne vyhlásil dňa 13. júna 2012 (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami ako ten, o koho práva v konaní ide.

Úlohou súdu v správnom súdnictve je preskúmať zákonnosť postupov a rozhodnutí orgánov verejnej správy, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

Súd v správnom súdnictve preskúmava rozhodnutie a postup orgánu verejnej správy predovšetkým v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe (t.j. v medziach žaloby). Rozsahom tvrdení uvedených v žalobe je súd viazaný.

Súd je garantom dodržiavania zákonnosti správnym orgánom. Rešpektovanie princípov zákonnosti musí vyjadriť v rozhodnutí, ktoré je výsledkom preskúmania rozhodnutia správneho orgánu, tak aby jeho rozhodnutie bolo preskúmateľné v konaní pred odvolacím súdom. Základným predpokladom takejto preskúmateľnosti je dostatok dôvodov, ich jasná formulácia a priradenie týchto dôvodov ku konkrétnym okolnostiam posudzovanej veci.

V konaní o žalobe proti rozhodnutiu a postupu správneho orgánu sa súd riadi dispozičnou zásadou, ktorej vykonaním je ustanovenie § 249 ods. 2 O.s.p. ukladajúce žalobcovi povinnosť uviesť okrem všeobecných náležitostí podania aj označenie rozhodnutia a postupu správneho orgánu, ktoré napáda, vyjadrenie, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie a postup napáda, uvedenie

dôvodov v čom vidí žalobca nezákonnosť rozhodnutia a postupu správneho orgánu a aký konečný návrh robí, a správny súd je potom viazaný rozsahom a dôvodmi uvedenými v žalobe. Činnosť správneho súdu je ohraničená takto vymedzeným rámcom a súd sa musí obmedziť na skúmanie napadnutého rozhodnutia len v tomto smere, ak však nejde o vadu, na ktorú musí prihliadnuť z úradnej povinnosti (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

V prejednávanom prípade sa krajský súd dostatočne a vyčerpávajúcim spôsobom nevysporiadal s námietkami, ktoré uplatnil žalobca vo svojej žalobe, v odôvodnení napadnutého rozsudku na ne konkrétne adekvátnym spôsobom nereagoval.

Najvyšší súd zdôraznil predovšetkým povinnosť všetkých orgánov štátnej moci svojou činnosťou napĺňať legitímne očakávanú predstavu jednotlivca o právnom štáte, ktorého neoddeliteľnou súčasťou je právna istota a s princípom právnej istoty logicky korešponduje zásada rozhodovať v obdobných veciach rovnako.

Uvedená zásada je pre oblasť správneho súdnictva legislatívne zakotvená prostredníctvom ustanovenia § 250ja ods. 7 O.s.p., podľa ktorého: „Ak Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhoduje ako odvolací súd v obdobnej veci, aká už bola predmetom konania pred odvolacím súdom, môže v odôvodnení poukázať už len na podobné rozhodnutie, ktorého celý text v odôvodnení uvedie.“

Na základe citovaného ustanovenia odkazuje Najvyšší súd SR na svoj rozsudok zo dňa 31. mája 2012 sp. zn. 5Sžo/52/2011, zverejnený v plnom rozsahu na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR <http://nssr.blox.sk/blox/cms/portal/sk/rozhodnutia>, ktorého odôvodnenie ďalej v príslušnom rozsahu uvádza:

„Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. SK/1171/99/2009 zo dňa 28. júna 2010, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Žiline pre Žilinský kraj č. P/0390/05/2009 z 2. októbra 2009, o uložení pokuty vo výške 230 € pre porušenie povinností predávajúceho podľa § 16 ods. 1 písm. d/ zákona o ochrane

spotrebiteľa, v zmysle ktorého je predávajúci povinný vydať spotrebiteľovi doklad o kúpe výrobku, v ktorom sú uvedené zákonom stanovené záležitosti.

Z obsahu administratívneho spisu mal najvyšší súd za preukázané, že dňa 9. júla 2009 v prevádzke 3P – predaj šperkov v C. S. bola inšpektormi vykonaná kontrola, v rámci ktorej bol vykonaný kontrolný nákup v hodnote 11,12 € a spotrebiteľovi bol vydaný doklad o kúpe, v ktorom podľa zistení inšpektorov nebol uvedený názov odpredávaného výrobku. Rovnaký nedostatok bol zistený už aj pri kontrole vykonanej dňa 12. júna 2009 (správny orgán považoval tento nedostatok za pochybenie malého rozsahu, v tomto prípade upustil od začatia správneho konania a predávajúcemu dal čas na odstránenie zisteného nedostatku bez uloženia pokuty). Následne po opakovanej kontrole bolo žalobcovi listom zo dňa 21. júla 2009 doručované oznámenie o začatí správneho konania o uložení pokuty, ktoré mu bolo doručené dňa 4. augusta 2009.

Porušenia zákona sa podľa obsahu prvostupňového rozhodnutia dopustil žalobca tým, že spotrebiteľovi vydal neúplný doklad o kúpe výrobku. Uviedol, že doklad o kúpe má nesporný význam pri uplatnení práv vyplývajúcich zo zodpovednosti za vady konkrétneho tovaru a predstavuje jeden z najdôležitejších dôkazov o právnych vzťahoch medzi predávajúcim a spotrebiteľom (kupujúcim), ktoré vyplývajú z prevažne anonymne uzatváraných kúpnych zmlúv. Za uvedené porušenie zákona bola žalobcovi uložená pokuta v spodnej hranici zákonnej sadzby v zmysle § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa.

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa predávajúci je povinný vydať spotrebiteľovi doklad o kúpe výrobku, alebo o poskytnutí služby, v ktorom je uvedené:

- a) obchodné meno a sídlo predávajúceho, prípadne miesto podnikania fyzickej osoby,
- b) adresa prevádzkarne,
- c) dátum predaja,
- d) názov a množstvo výrobku alebo druh služby,**
- e) cena jednotlivého výrobku alebo služby a celková cena, ktorú spotrebiteľ zaplatil.

Z vyššie uvedenej dikcie zákona č. 250/2007 Z. z. a v zhode s námietkou (tvrdením) žalobcu najvyšší súd má za to, že uvedené paragrafové znenie zákona č. 250/2007 Z. z. bližšie nešpecifikuje a ani neukladá, že doklad o kúpe výrobku musí mať **menný názov alebo číselný názov, prípadne kombináciu týchto dvoch druhov názvov.**

Aj podľa najvyššieho súdu ustanovenie § 16 ods. 1 písm. d/ zákona o ochrane spotrebiteľa požaduje, aby doklad o kúpe výrobku alebo o poskytnutí služby obsahoval okrem iného aj názov výrobku spočíva výlučne v tom, aby bol výrobok **jednoznačne identifikovateľný**, čím by v prípade predaja alebo reklamačného konania nemohlo dôjsť **k zámene výrobku.**

Po oboznámení sa zo súdnym a administratívnym spisom neušlo pozornosti najvyššieho súdu, že krajský súd, ale hlavne žalovaný orgán (Inšpektor SOI), považovali označenie názvu výrobku P0842 za číselný kód a nie za označenie pozostávajúce z kombinácie menného a číselného názvu, a to z písmena „P“, ktoré je nutné považovať za skratku slova „prívesok“ a číselného názvu „0842“ tak, ako to uvádza žalobca, kde s jeho tvrdením sa plne stotožňuje aj najvyšší súd. Uvedený názov bol ešte navyše doplnený o špecifikáciu druhu výrobku „strieborný tovar zákonnej rýdzosti“. Názov „P0842“ nachádzajúci sa na dokladoch o kúpe je zhodný s názvom výrobku uvedeným na štítku pripevnenom k výrobku a zároveň je pod týmto názvom tovar evidovaný aj v skladovom systéme.

Uvedené tvrdenie žalobcu vychádza z logickej argumentácie pre predaj uvedeného druhu výrobku a uvedenú podnikateľskú činnosťou žalobcu, kde ide o predajňu šperkov a tak potom argumentáciu prvostupňového súdu a žalovaného považuje najvyšší súd za nesprávnu nemajúcu oporu v zákone o ochrane spotrebiteľa.

Najvyšší súd uvedená argumentácia žalobcu utvrdzuje aj jeho vyjadrením vo svojom odvolaní, že má na predajni (prevádzke) viac ako 200 druhov príveskov, a preto je názov výrobku pozostávajúci z menného a číselného označenia, doplnený o špecifikáciu výrobku, tým najzrozumiteľnejším, najpresnejším a dostačujúcim označením pre riadnu identifikáciu výrobku.

Podľa názoru najvyššieho súdu prvostupňový súd sa dostatočne nevenoval aj skutočnosti, že doklady o nákupe tovaru sú vyhotovované riadne úradne schválenou registračnou pokladnicou, ktorá umožňuje uviesť len 8 alfanumerických znakov v riadku, ako to tvrdí žalobca vo svojom odvolaní.

Takto potom podľa najvyššieho súdu sa prvostupňový súd a žalovaný náležite nevysporiadali so skutočnosťou, ktorá sa týkala označenia výrobku na doklade o kúpe výrobku, ktoré bolo inšpektorom považované za nedostatok, ktorý je nutné odstrániť a ktorá zakladala uloženie pokuty vo výške 230 €.

Najvyšší súd má za to, že žalobca si splnil zákonom požadované náležitosti dokladu o kúpe výrobku, nakoľko ten okrem iného obsahoval aj názov výrobku, ktorý dostatočne identifikoval výrobok a nespôsoboval jeho zameniteľnosť s iným výrobkom.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd SR podľa § 250ja ods. 3 veta prvá O.s.p. v spojení s § 220 O.s.p. napadnutý rozsudok krajského súdu č. k. 7S/13890/2010-72 zo dňa 1. júna 2011 zmenil a zrušil rozhodnutia správnych orgánov vydané v inštančnom postupe z dôvodov ust. § 250j ods. 2 psím. c) O.s.p. a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. a žalobcovi ako úspešnému účastníkovi priznal ich náhradu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 13. júna 2012

JUDr. Elena Kováčová, v. r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Peter Szimeth